за незабравимите дни на детства, когато пеят
книги от пъпки... Само да гледаш безкрайните
своите ниви на равна ~~безкрайна~~ трудна и да слушаш
шепота на пресвети се жени красоте – душата за-
расва, почувствуваш колко богатство е труда
и силата на родния земя. А кога се вглеждаш в
жетварите и виждаш, че тъй са чаде на нашето
село и потомци колко би било ако хората на селото
не обичаха труда – привързваш се към селото и
го обичаш като родено майка.

Стоян Ной изтръпва вслушан се в приказките му
внуци и иска да им заговори колко много трябва
да обичат селото, колко радости на душата носи то
и че селото крепи силата ни, ако сиромаси. Внучетата
го слушат тъй внимателно, очите им с блъсъка от
чудо, че Стоян Ной извиква:

– За стъ ги сте мои деца!

Тъ от радост му убрулват ръка и пак се вслу-
шват за чудя отъ дядо.

Тъй им обещава, че колкото разумни бъдат децата
колко, тъй ще им разказва приказки за земя вече
и ги пъдя лисицата и аз. Сторили са за приказки
слушат срещу свещи и радости
– Кръвави получиха приказки, – се залисва отъ Ной.
Хвала му, колко ги е измислил. Всяка приказка свършва
с победа правото над кривдата и дава вяра в утрешния
ден... От Ковчега научи се нуждата младите. Тъй
е най-сигурния път за преуспяване на народа.

И като лисица, лисица разбра, че само в дружба с
земя човек добива добрината на стоящо стоки вече
~~земя~~ хората на новата вяра ще разберат цената
на ~~стоящо вяра~~ земята! – се запита загрижен дядо Ной
и колко пъдуне гъвкавия на отишъл отдъ се на нова
лисица за да му стане и ясно злинния тъжен.
заедно неизбрани